

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 703/2017-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. novembra 2017 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, advokátska kancelária, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Sžr 89/2014 zo 17. decembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 15. júla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv

a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Sžr 89/2014 zo 17. decembra 2015 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa na Krajskom súde v Prešove (ďalej len „krajský súd“) domáhal, aby bola Obvodnému pozemkovému úradu Prešov uložená povinnosť doručiť mu rozhodnutia bývalého Okresného úradu Prešov, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva (ďalej len „okresný úrad“) č. j. OPPaLH 99/92-1/SI z 22. januára 1999, č. j. OPPaLH 99/92-11/SI zo 7. apríla 1999 a č. j. OPPaLH 99/92-13/SI zo 14. apríla 1999. Sťažovateľ tvrdil, že označené rozhodnutia neboli jemu ani jeho právnej predchodkyni nikdy doručené.

Krajský súd uznesením sp. zn. 4 S 17/2012 z 18. decembra 2012 uložil Obvodnému pozemkovému úradu Prešov povinnosť doručiť sťažovateľovi označené rozhodnutia do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Označené rozhodnutia boli sťažovateľovi doručené 22. februára 2013.

Sťažovateľ sa následne 27. februára 2013 obrátil na krajský súd so žiadosťou o preskúmanie zákonnosti postupu okresného úradu a zákonnosti označených doručených rozhodnutí.

Krajský súd uznesením č. k. 3 Sp 9/2013-790 z 30. mája 2014 (ďalej aj „uznesenie krajského súdu“) konanie podľa § 250b ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok platného a účinného v tom čase (ďalej aj „OSP“) zastavil. Krajský súd rozhodol, že návrh sťažovateľa bol podaný oneskorene, keďže od vydania predmetných rozhodnutí správneho orgánu uplynula doba viac ako 3 roky.

Sťažovateľ podal proti uzneseniu krajského súdu odvolanie. Tvrdil, že v jeho veci nešlo o prípad opomenutého účastníka konania, na ktorého sa vzťahuje § 250b OSP, keďže jeho právna predchodkyňa bola účastníčkou konania, čo vyplýva zo zoznamu účastníkov

konania, ktorý je uvedený v predmetných rozhodnutiach. Sťažovateľ ďalej uviedol, že návrh podal v zákonom ustanovenej lehote na podanie odvolania.

Najvyšší súd uznesenie krajského súdu potvrdil. Uviedol, že sťažovateľ sa domáhal preskúmania rozhodnutí z roku 1999, z čoho zjavne vyplýva, že jeho návrh bol podaný po uplynutí zákonom ustanovenej trojročnej lehoty podľa § 250b ods. 2 a 3 OSP. Neprihliadnutím na lehotu a na jej plynutie podľa uvedených ustanovení by sa podľa názoru najvyššieho súdu zásadne narúšal ústavný princíp právnej istoty, pretože by takto bolo možné zasahovať do nadobudnutých práv účastníkov správneho konania bez obmedzenia zákonnými lehotami. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že v čase právnej sukcesie sťažovateľa do práv jeho právnej predchodkyne z titulu dedenia prekluzívna lehota na uplatnenie uvedených práv uplynula už jeho právnej predchodkyni, a preto právo domáhať sa týchto práv sťažovateľ ako jej právny nástupca na základe dedenia ani nemohol nadobudnúť.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom tvrdí, že § 250b ods. 2 OSP nemožno aplikovať v prípadoch, keď navrhovateľovi boli doručené rozhodnutia správneho orgánu na základe rozhodnutia súdu postupom podľa § 250t OSP. Ak totiž všeobecný súd v správnom konaní uloží správnomu orgánu povinnosť doručiť prvostupňové správne rozhodnutie účastníkovi konania alebo subjektu, s ktorým sa malo v správnom konaní konať ako s účastníkom konania, príslušné administratívne rozhodnutie, aj keď bolo doručené ostatným účastníkom konania, nenadobudlo právoplatnosť. Takýto záver podľa sťažovateľa vyplýva z uznesenia ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 279/2010 z 25. augusta 2010, pričom najvyšší súd sa s týmto názorom v napadnutom rozsudku vôbec nevysporiadal.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti náležom takto rozhodol:

„1. Sťažnosti sa vyhovuje.

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd, uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Sžr 89/2014 zo 17.12.2015, porušené bolo.

3. Uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7 Sžr 89/2014 zo 17.12.2015 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Sp 9/2013 z 30.05.2014 sa zrušuje.

4. Vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody,

reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, ktorým bolo potvrdené uznesenie krajského súdu o zastavení konania o návrhu sťažovateľa na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí správneho orgánu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Podľa § 250l ods. 1 OSP podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov.

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Podľa § 250b ods. 2 OSP ak žalobu podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnemu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonaní pokynu súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa § 250b ods. 3 OSP súd postupuje podľa odseku 2, len ak od vydania rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Ústavný súd v prvom rade konštatuje, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02,

III. ÚS 63/06). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci (I. ÚS 298/2014, III. ÚS 21/2015, I. ÚS 533/2016).

Zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu taktiež vyplýva, že tento vo vzťahu k všeobecným súdom nie je prieskumným súdom ani riadnou či mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. I. ÚS 19/02, I. ÚS 31/05) a nemá zásadne ani oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (m. m. II. ÚS 21/96, II. ÚS 134/09). Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01, I. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy). Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na súdnu ochranu rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov interpretácie a aplikácie zákonov s ústavou a dohovorom najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05, I. ÚS 241/07).

V zmysle svojej judikatúry teda ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu ústavné právo na súdnu ochranu však neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom, teda za porušenie tohto základného práva nemožno považovať neúspech (nevyhovenie návrhu) v konaní pred všeobecným súdom (napr. II. ÚS 4/94, I. ÚS 8/96, III. ÚS 197/02).

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti pred ústavným súdom tvrdí, že najvyšší súd v jeho veci nesprávne aplikoval príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, čím porušil jeho práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého uznesenia uviedol: «... *navrhovateľ sa domáhal súdneho prieskumu napadnutých rozhodnutí podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p. ako neprávoplatné rozhodnutia z dôvodov uvedených v návrhu, teda že tieto rozhodnutia vo vzťahu k navrhovateľovi ako právnemu nástupcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] nenadobudli právoplatnosť, pretože navrhovateľovej právnej predchodkyni [REDAKOVANÉ] rozhodnutia neboli doručené a rovnako nesplnomocnila na zastupovanie v reštitučnom konaní v tom čase predsedu Urbáru [REDAKOVANÉ] - pozemkového spoločenstva [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ].*

Tretia hlava piatej časti O.s.p. neobsahuje ustanovenia vo vzťahu k lehote, v ktorej účastník, ktorý o sebe tvrdil, že je opomenutý účastník alebo je právnym nástupcom opomenutého účastníka, môže podať návrh na preskúmanie.

Z citovaného ustanovenia § 250l ods. 2 O.s.p. jednoznačne vyplýva, že pokiaľ tretia hlava piatej časti O.s.p. nemá osobitné ustanovenia, použijú sa primerane ustanovenia druhej hlavy okrem ustanovenia § 250a upravujúce povinné zastúpenie advokátom.

Druhá hlava piatej časti O.s.p. v ustanovení § 250b ods. 2 v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. upravuje, že ak „žalobu“ podá niekto, kto tvrdí, že mu rozhodnutie správneho orgánu nebolo doručené, hoci sa s ním ako s účastníkom konania malo konať, súd overí správnosť tohto tvrdenia a uloží správnemu orgánu doručiť tomuto účastníkovi správne rozhodnutie a podľa okolností odloží jeho vykonateľnosť. Týmto stanoviskom súdu je správny orgán viazaný. Po uskutočnenom doručení predloží správny orgán spisy súdu na rozhodnutie o žalobe. Ak sa v rámci správneho konania po vykonanom pokyne súdu na doručenie správneho rozhodnutia začne konanie o opravnom prostriedku, správny orgán o tom súd bez zbytočného odkladu upovedomí.

Podľa § 250b ods. 3 v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p. súd postupuje podľa odseku 2, len ak k vydaniu rozhodnutia, ktoré nebolo žalobcovi doručené, neuplynula lehota troch rokov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky z pripojeného spisu krajského súdu a administratívneho spisu zistil, že navrhovateľ sa domáhal návrhom doručeným krajskému súdu 28.02.2013 preskúmania rozhodnutí odporcu č.j. OPPaLH 99/92 - 1/SI z 22.01.1999, č.j. OPPaLH 99/92 -11/SI zo 07.04.1999 a č.j. OPPaLH 99/92 - 13/SI zo 14.04.1999. Z uvedeného nepopierateľne vyplýva, že navrhovateľ podal návrh na preskúmanie uvedených rozhodnutí po uplynutí zákonnej trojročnej lehoty.

Neprihliadaním na lehotu a na jej plynutie v zmysle ust. v § 250b ods. 2, 3 O.s.p. a pripustením opačného výkladu tohto ustanovenia by sa zásadne narušal ústavný princíp právnej istoty, nakoľko by bolo možné využitím tohto postupu zasahovať do nadobudnutých práv účastníkov správneho konania bez obmedzenia zákonnými lehotami.

Odvolací súd ďalej považoval za potrebné uviesť, že účastníkom správneho konania vo veci samej v danom prípade bola právna predchodkyňa navrhovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Navrhovateľom namietané porušenie jej práva spočívajúce v tom, že rozhodnutia správneho orgánu jej neboli doručené a na zastupovanie v konaní nespĺnomocnila v tom čase predsedu Urbáru [REDAKOVANÉ] - pozemkového spoločenstva [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], mohla právna predchodkyňa navrhovateľa uplatniť v zákonom stanovenej lehote. V čase právnej sukcesie navrhovateľa do práv právnej predchodkyne z titulu dedenia, prekluzívna lehota na uplatnenie vyššie uvedených práv uplynula už jeho právnej predchodkyne, a preto právo domáhať sa týchto práv navrhovateľ ako jej právny nástupca na základe dedenia ani nemohol nadobudnúť.

Zákonodarca určením prekluzívnej lehoty navodzuje stav právnej istoty ako základného princípu materiálneho právneho štátu, a z neho vyvoditeľných princípov legitímneho očakávania a predvídateľnosti právnych účinkov uplatnenia ochrany práva.

Takáto interpretácia zodpovedá aj klasickej právnej zásade „vigilantibus iura scripta sunt“ („práva patria bdelym“ alebo „nech si každý stráži svoje práva“ alebo „zákony sú písané pre bdelych“), t.j. oprávnený má niest' zodpovednosť za neustráženie si svojho práva.»

Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého uznesenia vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil svoje uznesenie, keď správne poukázal na aplikáciu

§ 250l ods. 2 v spojení s § 250b ods. 2 OSP v sťažovateľovom prípade. Napadnuté uznesenie preto z pohľadu ústavného súdu nie je možné považovať za neodôvodnené či arbitrárne, resp. také, ktoré by vychádzalo zo zjavného omylu pri posudzovaní predmetnej právnej otázky. Zo záverov najvyššieho súdu prezentovaných v napadnutom uznesení taktiež nevyplýva taká aplikácia príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty alebo zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom uvedeným v napadnutom uznesení najvyššieho súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti tohto názoru a ani nezakladá oprávnenie ústavného súdu nahradiť názor najvyššieho súdu svojim vlastným.

V tejto súvislosti ústavný súd dáva do pozornosti svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej postup súdu v súlade s platným a účinným zákonom (v danom prípade procesnými predpismi upravujúcimi postup súdu v rámci správneho súdnictva) nemožno hodnotiť ako porušovanie základných práv (napr. I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00).

Pokiaľ sťažovateľ argumentuje uznesením ústavného súdu č. k. III. ÚS 279/2010-21 z 25. augusta 2010, ústavný súd konštatuje, že právne závery v ňom vyslovené nespochybňujú závery vyslovené v tomto uznesení. Vo veci, ktorá bola predmetom preskúmania ústavným súdom pod sp. zn. III. ÚS 279/2010, totiž najvyšší súd rozhodoval podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov), kde sťažovateľkou podané odvolanie bolo odmietnuté z dôvodu, že nebola zo zákona oprávnená na podanie tohto odvolania, pričom v sťažovateľovom prípade ide o rozhodovanie podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov), kde sťažovateľ nesplnil zákonnú podmienku na podanie návrhu na preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutí okresného úradu.

Ústavný súd naopak upriamuje pozornosť sťažovateľa na svoje ďalšie rozhodnutia vo veciach vedených pod sp. zn. I. ÚS 541/2014 a sp. zn. III. ÚS 364/2014, v ktorých sa už zaoberal otázkami doručovania predmetných rozhodnutí okresného úradu (teda č. j. OPPaLH 99/92-1/SI z 22. januára 1999, č. j. OPPaLH 99/92-11/SI zo 7. apríla 1999 a č. j.

OPPaLH 99/92-13/Sl zo 14. apríla 1999) a aplikáciou § 250b ods. 2 a 3 OSP a ktorými sťažnosti sťažovateľov, ktorí boli zastúpení rovnakým právnym zástupcom ako sťažovateľ v tomto prípade, odmietol ako zjavne neopodstatnené. Rovnako je možné poukázať aj na ďalšiu judikatúru (napr. I. ÚS 237/2016), v ktorej ústavný súd aproboval aplikáciu lehoty podľa § 250b ods. 3 v konaní podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku. Ústavný súd nevidel dôvod na to, aby v prípade tohto sťažovateľa dospel k odlišnému záveru.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, ústavný súd o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. novembra 2017